

sygnatura akt II 1 C 83/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym – Sekcji Egzekucyjnej

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Brackowska

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2019 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. Z.**

przeciwko **J. K.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w dniu 28 stycznia 2002 roku w sprawie II Nc 39/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2002 roku – w części, w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej za okres od dnia 19 marca 2002 roku do dnia 16 sierpnia 2015 roku;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nakazuje pobrać od pozwanego J. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 810 zł (osiemset dziesięć złotych) tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wydanego na posiedzeniu niejawnym doręczyć z urzędu stronom z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji.

sygnatura akt II 1 C 83/18

UZASADNIENIE

W pozwie z 5 września 2018 roku, skierowanym przeciwko J. K., powód J. Z. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny wydanego w sprawie II Nc 39/02 z dnia 28 stycznia 2002 roku, opatrzonego klauzulą wykonalności. Powód wniósł również o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. A. w sprawie Km 521/18 oraz o zwolnienie go z kosztów sądowych w całości. Jako podstawę faktyczną swojego roszczenia powód wskazał przedawnienie roszczeń (pозew k. 3-4).

Postanowieniem z dnia 12 września 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna zabezpieczył powództwo złożone w przedmiotowej sprawie w ten sposób, że zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko powodowi przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. A. w sprawie Km 521/18 do czasu prawomocnego rozpoznania przedmiotowej sprawy. Jednocześnie postanowieniem z tego samego dnia zwolnił powoda od kosztów sądowych w zakresie opłaty od pozwu w przedmiotowej sprawie w kwocie 1.500 zł (postanowienie k. 8).

Zażalenie na postanowienie Sądu z dnia 12 września 2018 roku w zakresie zabezpieczenia powództwa wywiódł pozwany. Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2019 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżone postanowienie z dnia 12 września 2018 roku w ten sposób, że oddalił wniosek o zabezpieczenie powództwa (zażalenie k. 18-19, postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi k. 41-43).

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 września 2018 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa jako niezasadnego. Wskazał, że podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia nie jest zasadny z uwagi na fakt, iż w przeszłości dochodziło do przerwania biegu terminu przedawnienia (odpowiedź na pozew k. 6).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2002 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny wydał w sprawie II Nc 39/02 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanemu J. Z. aby zapłacił na rzecz powoda J. K. kwotę 30.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 sierpnia 2001 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 550 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu. Nakaz zapłaty stał się prawomocny od dnia 19 marca 2002 roku. Klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty nadano w dniu 9 kwietnia 2002 roku (nakaz zapłaty k. 11, zarządzenie k. 12v i zarządzenie k. 15 załączonych akt II Nc 39/02).

Na podstawie wyżej opisanego tytułu wykonawczego wierzyciel złożył wniosek o egzekucyjny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K.. Postępowanie egzekucyjne w tej sprawie zawisło za sygnaturą akt Km 670/02. Zostało ono umorzone postanowieniem z dnia 8 października 2003 roku wobec stwierdzenia jego bezskuteczności. W jego toku nie wyegzekwowano żadnych kwot (pisma komornika sądowego k. 34, odpis postanowienia k. 35, kopia tytułu wykonawczego k. 20).

W dniu 4 października 2012 roku wierzyciel – J. K. złożył wniosek egzekucyjny dotyczący obowiązku J. Z. stwierdzonego nakazem zapłaty wydanym w sprawie II Nc 39/02 z dnia 28 stycznia 2002 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Radomsku R. T.. Postępowanie to toczyło się za sygnaturą akt Km 1690/12. W jego toku nie doszło do wyegzekwowania żadnej części należności objętych w/w tytułem wykonawczym. Zostało ono umorzone wobec stwierdzenia jego bezskuteczności postanowieniem z dnia 12 czerwca 2013 roku (wniosek egzekucyjny k. 1, karta rozliczeniowa, postanowienie o umorzeniu k. 34 - w załączonych aktach Km 1690/12).

W dniu 16 sierpnia 2018 roku wierzyciel J. K. złożył wniosek egzekucyjny dotyczący obowiązku J. Z. stwierdzonego nakazem zapłaty wydanym w sprawie II Nc 39/02 z dnia 28 stycznia 2002 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. A.. Postępowanie to toczy się za sygnaturą akt Km 521/18. W jego toku doszło do wyegzekwowania od dłużnika łącznie kwot 642,76 zł w dniu 19 marca 2019 roku i 642,76 zł w dniu 18 kwietnia 2019 roku. Kwoty to zostały rozdysponowane w następujący sposób: 550 zł – koszty procesu, 289,50 zł – koszty poprzedniej egzekucji, 6 zł – koszty klauzuli, 83,89 zł – koszty egzekucyjne, 153,01 zł - koszty wydatków gotówkowych i 203,12 zł – odsetki ustawowe (wniosek egzekucyjny kopia k. 65-67, karta rozliczeniowa kopia k. 64, kopia tytułu wykonawczego k. 68, pismo komornika sądowego k. 79).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów znajdujących się w sprawie oraz załączonych aktach postępowań egzekucyjnych i sądowych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Częściowo zasadne okazało się powództwo oparte o zarzut przedawnienia roszczenia. Jak stanowi bowiem art. 125 k.c., roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat sześciu (przepis w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 lipca 2018 roku znajdującym zastosowanie w przedmiotowej sprawie), chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Zażalenie po wydaniu tytułu egzekucyjnego zdarzenia, na skutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, to między innymi podniesienie zarzutu przedawnienia zasądzonych roszczeń i upływ czasu. W tym zakresie powód powołał się

więc na uprawnioną przesłankę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, opisaną w art. 840 § 1 punkt 2 kodeksu postępowania cywilnego.

W tej sprawie wystąpił wpływ długiego czasu od wydania orzeczenia. Pozwany wykazał jednak, iż przerwał bieg terminu przedawnienia. Przerwanie biegu terminu przedawnienia jest instytucją uregulowaną w art. 123 § 1 k.c. i art. 124 k.c. Bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu bieg przedawnienia biegnie na nowo, jednak przedawnienie nie biegnie, dopóki postępowanie przed sądem lub innym organem nie zostanie zakończone. Skutek przerwania biegu terminu przedawnienia wystąpił w przedmiotowej sprawie kilkakrotnie, a to na skutek składania kolejnych wniosków o wszczęcie postępowań egzekucyjnych w sprawach Km 670/02, Km 1690/12 i Km 521/18.

W tej sprawie brak jest więc co najmniej sześcioletniego terminu okresu beczynności wierzyciela (po umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 1690/12), co powodowałoby przedawnienie należności głównej oraz kosztów postępowania. Przedawnieniu uległa natomiast część odsetek, które stanowią należności okresowe należne w przyszłości – w rozumieniu art. 125 § 1 K.c., przedawniają się w terminie trzyletnim. Odsetkami takimi są odsetki należne po uprawomocnieniu się tytułu egzekucyjnego, a więc za okres od dnia 19 marca 2002 roku (za wcześniejszy okres stanowiąc roszczenia nie będące należnymi w przyszłości). Zagadnienie to zostało przekonująco wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2014 roku wydanego w sprawie I CSK 197/13 (niepublikowane – dostępne w programie komputerowym Lex). Odsetki należne pozwanemu za okres przed uprawomocnieniem się nakazu zapłaty stanowią należność zasądzoną, przedawniającą się z upływem terminu sześcioletniego.

Ponieważ zaś termin przedawnienia odsetek ustawowych wynosi 3 lata, przedawnieniu uległy odsetki od daty uprawomocnienia się nakazu zapłaty (przyjętej na dzień 19 marca 2002 roku do daty poprzedzającej o 3 lata złożenie wniosku egzekucyjnego w sprawie Km 521/18 – 16 sierpnia 2015 roku (jako datę złożenia wniosku egzekucyjnego przyjęto datę nadania prezentaty przez Kancelarię Komornika Sądowego)). Pozwolił na to zbyt długi okres beczynności wierzyciela przez cały okres czasu po dniu uprawomocnienia się nakazu zapłaty, gdzie w okresie pomiędzy poszczególnymi toczącymi się postępowaniami egzekucyjnymu występowały dłuższe niż 3-letnie okresy beczynności wierzyciela powodujące przedawnienie się należności odsetkowych.

Powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne w pozostałej części.

Na marginesie jedynie zaznaczenia wymaga, iż w zakresie kosztów postępowania powództwo okazało się być niezasadnym wobec ich wyegzekwowania. Podobne uwagi odnieść należy do wyegzekwowanej przez komornika sądowego na poczet odsetek ustawowych kwoty 203,12 zł, która winna być zaliczona w pierwszej kolejności na odsetki najdalej wymagalne, a więc należne pozwanemu za okres od dnia 31 sierpnia 2001 roku, podlegające 6-cio letniemu okresowi przedawnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powód domagał się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości, a więc w zakresie łącznej kwoty 93.890,07 zł na którą składały się: 30.000 zł należności głównej, 550 zł kosztów procesu oraz 63.340,07 zł odsetek ustawowych (za okres od dnia 31 sierpnia 2001 roku do dnia wydania wyroku w dniu 27 czerwca 2019 roku, obliczonej według kalkulatora odsetek ustawowych na stronie internetowej (...)) Powód wygrał w przedmiotowej sprawie w zakresie kwoty 50.958,70 zł (odsetki ustawowe za okres od dnia 19 marca 2002 roku do dnia 16 sierpnia 2015 roku, obliczono według tego samego kalkulatora), a więc w części w jakiej Sąd pozbawił sporny tytuł wykonawczy wykonalności. Mianowicie wygrał więc przedmiotowy spór w około 54 % ($93.890,07 \text{ zł} : 50.958,70 \text{ zł} = 54 \%$). Pozwany winien więc jako strona przegrywająca (w 54%) w przedmiotowej sprawie ponieść odpowiednią część kosztów sądowych. Oplata od pozwu została w sprawie ustalona na kwotę 1.500 zł jednak od jej uiszczenia powód został zwolniony. W tej sytuacji na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd postanowił (w punkcie 3 wyroku)

pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa odpowiednią część nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie w jakim przegrał on w sprawie ($1.500 \text{ zł} \times 54 \% = 810 \text{ zł}$).

Z/ wyrok wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu wraz z pouczeniem o apelacji.